

ROBYN CARR

Adembenemend uitzicht

Vertaling Heleen Wilts

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: *The Country Guesthouse*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Heleen Wilts
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Canva
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1372 5
ISBN 978 94 027 6420 8 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie februari 2024

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Voor altijd bestaat uit nu's.

Emily Dickinson

Hannah Russell was aangenaam verrast door het gehuurde huis waarin zij en haar collega's verbleven – het was echt prachtig. Het luxe, relatief nieuwe huis met vijf slaapkamers en vijf badkamers lag midden in de bossen, aan de rand van een meer. Het had een enorme veranda met een schitterend uitzicht op de Rocky Mountains. Tenminste, overdag als de zon zich liet zien. Op dit moment regende het. Of eigenlijk leek het meer op hagel. Tegen de ochtend zou de hele wereld met een dun laagje ijs bedekt zijn. Die avond wachtte er een brandend haardvuur, en het getik van ijzige regen op het dak en de ramen.

Het huis was wel meteen het enige dat haar beviel aan dit uitje. Het was een leiderschapstraining en teambuildingssessie van het bedrijf waar ze voor werkte. Haar derde. En ze was er inmiddels wel klaar mee.

Hannahs baas vond het geweldig om dergelijke leerzame uitjes buiten het bedrijf te organiseren, ver weg van hun alledaagse routine.

Natuurlijk ging hij zelf niet mee – hij stuurde zijn afdelingsleiders en hun teams. Bij aankomst werden hun telefoons en laptops ingenomen, de televisies gingen niet aan, radio's waren niet toegestaan en contact met de buitenwereld was streng verboden. Ze waren kortom afgesneden van hun dagelijkse leefomgeving en waren gedwongen om face to face met elkaar te communiceren. 'In de afkickkliniek waren ze minder streng,' had Dave al opgemerkt. Hij was marketingmanager.

Er waren allerlei groepssessies met oefeningen. 'Hannah, jij vouwt je armen voor je borst en laat je achterovervallen. Je vertrouwt erop dat Tim je opvangt.' Dat was een hele uitdaging, aangezien ze er niet eens van op aan kon dat Tim een e-mail binnen een redelijke termijn beantwoordde. En als hij dat dan eindelijk deed, ontbrak meestal de gevraagde informatie. Het enige waar ze van op aan kon, was dat Tim haar baan zou inpikken zodra hij de kans daartoe kreeg.

Natuurlijk had hij haar niet opgevangen. 'Ik denk dat mijn stuitje gebroken is,' zei ze, terwijl ze over haar achterste wreef. 'Er moet een ambulance komen. Kan iemand een ambulance bellen?'

'We mogen onze telefoons niet gebruiken,' zei Tim.

Een enkele keer had ze daadwerkelijk iets opgestoken van zo'n uitstapje, maar meestal niets wat ze niet ook uit een boek had kunnen halen, of van internet. Gewoonlijk hing de opbrengst samen met de kwaliteiten van de trainer. Als die motiverend, verrassend, ervaren en inspirerend was, ontstond er soms wat saamhorigheid en konden ze een paar ideeën mee terug nemen naar hun werk. Soms werkten ze na afloop daadwerkelijk wat efficiënter samen. Dat was niet alleen maar positief – als de verkoopcijfers stegen, dacht hun CEO Peter dat dat aan de sessie te danken was en liet hij HR meteen een nieuwe inplannen. Maar als de trainster een dertigjarige schoonheidskoningin in een veel te strakke spijkerbroek was die met alle mannelijke werk-

nemers liep te flirten, was de hele onderneming gedoemd te mislukken. Dat was nu dus het geval.

Deze retraite duurde maar liefst vijf nachten. Hannah en de trainster waren de enige vrouwen en hadden beiden een eigen kamer, terwijl de mannen tweepersoonskamers deelden. Het grote huis telde twee verdiepingen en een zolderruimte. Het bevatte een bibliotheek, een bar en een wijnkelder. De bar en de wijnkelder zaten op slot. Op de tweede avond zaten Todd, Wayne en Dave in een van de slaapkamers jointjes aan elkaar door te geven, terwijl Tim in de grootste kamer duidelijk hoorbaar met de trainster lag te wippen.

Dit uitje was echt belabberd getimed. Niet alleen had Hannah nog bergen werk liggen, de relatie met haar vriend stond de laatste tijd ook onder spanning. Om redenen die haar niet duidelijk waren, was Wyatt nogal prikkelbaar. Ze waren bezig met de voorbereidingen voor hun bruiloft, die over zes maanden zou plaatsvinden, en leken het over alles oneens te zijn. Ze begon zich af te vragen hoe andere stellen dit overleefden. In ieder geval kon ze haar vrije weekenden maar beter met Wyatt doorbrengen, om hun relatie met wat liefde en aandacht te voeden en te zien of ze erachter kon komen wat hem zo dwarszat. Als ze voor haar werk op reis moest, wat heel vaak het geval was, kon ze hem op z'n minst bellen. Deze retraite irriteerde haar mateloos. Ze had tegen Peter gezegd dat het haar heel slecht uitkwam, maar die had geantwoord dat het teambelangvoorging.

Datzelfde team leek op dit moment bezig stoned te worden dan wel genaaid te worden, terwijl Hannah zich steeds meer zat op te vreten.

Ze besloot het slot van de gangkast te forceren, om haar telefoon en laptop te kunnen pakken. Daarna pakte ze haar spullen in. Nu kwam het moeilijkste gedeelte – behalve een wandeling die niet door was

gegaan vanwege het slechte weer, stonden er geen uitstapjes op het programma. Een busje had hen van het vliegveld in Denver naar het huis gebracht en zou hen aan het eind van hun verblijf weer komen ophalen. Lopend kon ze nergens naartoe. Maar ze had nu wel haar telefoon. En een computer, zij het zonder wifwachtwoord. Tim en de leidster waren nog steeds aan de gang, en de anderen zaten nu de hele voorraad chips weg te werken, waarna ze ongetwijfeld in een diepe slaap zouden vallen. Ze zocht de reisgegevens op op haar telefoon, belde het bedrijf dat voor het busje had gezorgd en sprak af dat ze om zes uur die ochtend opgehaald zou worden.

Ze liet geen briefje achter. Dan dachten ze maar dat ze door een beer was opgegeten.

Toen ze eenmaal ontsnapt was, zuchtte ze diep. Ze vroeg de chauffeur haar rechtstreeks naar het vliegveld te brengen. Na een aantal kilometers rijden zag ze een camping met een winkel, aan de andere kant van het grote meer. De camping zag er verlaten uit, maar in de winkel brandde licht. Ze zei tegen de chauffeur: 'Stop daar maar even en als ze koffie hebben, krijg je een beker van me.'

'Stoppen kost extra,' zei hij vriendelijk.

'Dat is het me wel waard,' zei ze. 'Hoe drink je je koffie?'

'Gewoon zwart, mevrouw.'

Het bordje op de deur gaf aan dat winkel open was van negen tot vijf, maar de deur zat niet op slot en toen ze hem openduwde, klingerde er een bel. 'Hallo? Is daar iemand?' riep ze.

'Wie zullen we daar hebben?' vroeg een man. 'Met dit weer zijn alleen de eenden buiten.'

Ze liep verder naar binnen. 'Het regent niet meer,' zei ze. 'Bent u open? Op het bordje staat –'

'Nauwelijks, maar de kachel is aan en de koffie is klaar. Ik maakte me zorgen over de bomen na die vrieskou en neerslag van vannacht.'

Bevroren takken kunnen afbreken, dat kan echt gevaarlijk zijn. Waar kom jij zo vroeg vandaan?’

‘O, ik zat in een Airbnb aan de andere kant van het meer en nu ben ik aan het weglopen, maar zonder koffie kom ik niet ver. Ik heb een auto geregeld om me naar het vliegveld in Denver te brengen.’

‘Wat is er aan de hand, meid? Was het niks, die Air-dinges?’

Ze moest lachen en zei: ‘Het huis is prachtig en superluxe, en het uitzicht is werkelijk adembenemend, maar ik verbleef daar met een paar mannelijke collega’s, we hadden een teambuildingsessie. Onze laptops en telefoons werden ingenomen en we werden gedwongen om psychologische spelletjes te spelen, waardoor we betere teamleden zouden worden. Een prachtig idee, maar ik denk dat sommige van mijn collega’s beter kunnen leren hoe ze hun werk moeten doen. Dat zou een stuk nuttiger zijn.’

‘Melk of suiker?’

‘Allebei maar. Ik vier mijn ontsnapping. En graag een zwarte koffie voor de chauffeur.’

‘Als je iets te vieren hebt, moet je ook een muffin of een koffiebroodje nemen,’ zei hij.

De deur ging open en een vrouw kwam binnenrennen. ‘Sully! Er staat een grote zwarte SUV voor de deur en... o,’ zei ze. Ze streek over haar haar en trok haar hoodie dicht. Daaronder droeg ze een pyjama en rubberlaarzen.

‘We waren net aan het kennismaken, schat. Ik ben Sully,’ zei hij, terwijl hij een hand naar Hannah uitstak. ‘En dit hier is Helen, die ik heb laten liggen toen ik naar buiten glipte.’

‘Ik ben Hannah. Ik vertelde uw man net dat ik in een Airbnb zat aan de andere kant van het meer voor een teambuildingsessie van ons bedrijf – ik, een flirterige trainster en een stuk of wat kerels. En gisteravond heb ik besloten dat ik er genoeg van had.’

‘Was het zo erg?’ vroeg Helen.

‘Ja,’ antwoordde Hannah. ‘En bovendien heb ik thuis een vriend zitten. Ik breng mijn tijd liever met hem door dan met vier mannen die allemaal mijn baan willen hebben.’

‘Als ik zo vrij mag zijn... wat heb je voor baan?’ vroeg Helen, terwijl ze een kop koffie voor zichzelf inschonk.

‘Trek je maar niks van Helen aan, meid. Ze is vreselijk nieuwsgierig. Als je liever niet –’

‘Ik verkoop medische hulpmiddelen aan ziekenhuizen, voor een grote leverancier. Geen verband of ondersteken – meer alles tussen MRI-scanners en gewrichtsprotheses. Ik ben salesmanager, wat betekent dat ik een team onder me heb.’

‘Dan zat je denk ik in het huis van Owen,’ zei Helen. ‘Hij is zeker weer op reis.’

‘Ik zou echt niet weten van wie het huis is. Maar ik zou er graag eens logeren zonder iemand van mijn werk. Wat een heerlijke plek om tot rust te komen.’

‘Eens even kijken... Hingen er veel prachtige, kunstzinnige foto’s en litho’s aan de muur?’ vroeg Helen.

‘Ja! Kent u de eigenaar?’

‘Nou ja, hij is een buurman. Een bekende fotograaf. Hij heeft al heel wat prijzen gewonnen met zijn werk. Hij is vaak op reis, en hij verhuurt dan zijn huis om dat financieel gezien wat minder pijnlijk te maken. Zoek hem maar eens op – hij heet Owen Abrams en hij maakt echt schitterende foto’s.’

‘Het huis is fantastisch,’ zei Hannah.

Sully gaf haar twee meeneembekers koffie. ‘Wil je er nog iets lekkers bij?’ vroeg hij.

‘Een paar muffins, graag. Het was leuk om u beiden te ontmoeten. Wat krijgt u van me?’

‘Beschouw het maar als een traktatie. Het was ook leuk om jou te ontmoeten. Kom nog eens bij ons terug in je vrije tijd,’ zei Helen. ‘Sully heeft huisjes voor mensen die niet willen kamperen of die geen groot huis willen huren.’

Maar Hannah kon alleen nog maar denken aan dat ene huis – dat idyllische, grote, mooie huis. Hoe geweldig zou het zijn als ze Wyatt kon overhalen om een tijdje vrij te nemen en dat huis voor een paar weken te huren? Misschien zou het goed zijn voor hun relatie. En als dat niet lukte, had ze altijd haar vriendinnen nog... Hannah had de laatste paar jaar enorm hard gewerkt. Wyatt ook, maar zijn baan als vertegenwoordiger in medicijnen was aanmerkelijk minder stressvol dan die van haar als salesmanager. Hij hoefde alleen over zichzelf en zijn verkoopcijfers in te zitten, terwijl Hannah zich zorgen maakte om haar hele team. Hij verdiende minder, maar leek ook minder sores te hebben. Misschien omdat hij gratis in het huis van Hannah woonde.

Hannah was al jaren aan het stijgen op de maatschappelijke ladder en begon een beetje opgebrand te raken, maar ze verdiende te veel om zomaar te kunnen stoppen met werken. Wyatt had geopperd dat ze hulp zou zoeken voor haar depressie. Maar was ze wel depressief? Ze wilde gewoon graag samen zijn met hem en wenste dat ze net als vroeger met hem kon praten.

Eindelijk was ze thuis. Ze had Wyatt niet gebeld. Ze verwachtte dat hij thuis zou zijn – het was zaterdag en nog vroeg op de dag. Ze hoorde stemmen en geschuifel. Haar koffer en handtas liet ze bij de garage-deur staan, en ze liep door de gang naar de slaapkamer toe. In de slaapkamer trof ze Wyatt en Stephanie aan, die geschrokken hun kleren bij elkaar grabbelden.

‘Dit meen je niet...’ was alles wat Hannah kon uitbrengen.

Dus Wyatt ging naar bed met Hannahs assistente, terwijl Hannah met andere collega’s van huis was. Geweldig.

Stephanie keek in paniek naar Wyatt en barstte in tranen uit. ‘Hoe kom ik nou thuis? Breng je me wel thuis?’

‘Neem maar een Uber,’ zei Hannah. ‘En trouwens, je bent ontslagen.’

Hoofdstuk 1

Wie een steile heuvel beklimt, moet met rustige tred beginnen.

William Shakespeare

Owen liep met Romeo, zijn Duitse dog, rond het meer naar de winkel van Sully. Sully zat op de veranda met zijn schoonzoon Cal Jones. Zijn kleindochtertje zat op de treden. Zodra de driejarige Elizabeth hen zag, klapte ze in haar handjes en riep ze: 'Womeo!'

De Duitse dog bleef staan en draaide zijn grote kop naar Owen.

'Oké,' zei Owen.

Romeo schoot weg en galoppeerde als een pony over het gras naar zijn welkomstcomité. Beau, de labrador retriever van Sully, kwam Romeo op de trap tegemoet en de twee honden trakteerden zichzelf op een rondje hardlopen door de tuin. Owen zette zijn wandelstok tegen de veranda en ontdeed zich van zijn rugzak. Hij beklom de treden van de veranda en woelde in het voorbijgaan met zijn hand door het haar van Elizabeth.

'Ha buurman,' zei Sully. 'Nog wat leuks geschoten vandaag?'

'De mooiste dingen zie ik als ik mijn camera thuislaat,' zei Owen.

Hij schudde Sully's hand en daarna die van Cal. 'Ik zie dat de camping al aardig vol raakt.'

'Het is altijd wel ergens voorjaarsvakantie,' zei Sully. 'In ieder geval krijg ik nu de outdoortypes en niet van die figuren die zich klem zuipen.'

Owen lachte. 'Prima planning, Sully. Is het nog te vroeg voor een biertje?' vroeg hij met een blik op het biertje van Cal.

'Dat hoop ik niet,' zei Cal. 'Maggie is in Denver. Ik bewaak het fort, samen met Elizabeth.'

'Je geheim is veilig bij mij,' zei Owen.

'Dat is erg aardig, maar niet nodig. Nu Elizabeth echt kan praten, is er helemaal niets meer heilig.'

'Wat is heilig, papa?'

'Dat vertel ik je later wel,' zei Cal.

Owen pakte een koud biertje uit de koeling binnen, legde een paar dollar op de toonbank en liep terug naar de veranda. Hij ging zitten, strekte zijn lange benen voor zich uit en nam een grote slok van zijn bier. Romeo en Beau wandelden terug naar de winkel. Romeo trakteerde Elizabeth op een grondige wasbeurt van haar gezicht, gevolgd door een paar welgemeende likken. Ze gilte van pret en riep: 'O, o, o, o, Womeo! Ik hou ook van jou.'

De mannen moesten allemaal lachen. 'Waarom kan het niet het hele jaar zulk weer zijn?' vroeg Owen.

'Omdat we dat pak sneeuw ook nodig hebben,' zei Sully. 'Maar die branden in de zomer juist weer niet. Kom je net thuis of sta je op het punt om te vertrekken?'

'Ik ben nu een week terug,' zei Owen. 'Taiwan staat nog op het programma, voor over ongeveer een maand, maar precies op de plek waar ik wil fotograferen, kampen ze momenteel met noodweer. Dus dat hou ik goed in de gaten.'

Owen was freelancefotograaf. Toen hij jong was, maakte hij veel portretfoto's, schoolfoto's, bruidsreportages, kerstkaarten en meer van dat soort dingen. Na zijn dertigste begon hij artistiekere en soms ook meer geëngageerde foto's te maken – van door oorlog verwoeste steden, inwoners van ontwikkelingslanden, de armoede of juist decadentie in zijn eigen land, maar ook interessante of mooie landschappen, bergen, dieren in het wild. Later begon hij ook stukjes bij zijn foto's te schrijven en werd hij een soort schrijver van reisverhalen. Hij liet iets zien van de blunders, de chaos, de humor en de reuring in het wereldje van de professionele fotografie, en werd daar beroemd mee – tegen wil en dank. Hij sloop de keukens van vijfsterrenhotels in, kroop tussen de coulissen bij grote concerten, dook op in kleedkamers bij sportevenementen of achter de schermen bij hondenshows. Hij fotografeerde alles wat hem interessant leek en waarmee hij misschien iets kon laten zien aan de wereld. Hij had een paar boeken uitgebracht met zijn foto's en verhalen, en om de een of andere dwaze reden kochten mensen die nog ook.

Het meest interesseerde hij zich voor kunst en reizen, en het ervaren van andere culturen. En stilte – hij reisde altijd alleen. 'In juli ga ik nog een paar weken naar Vietnam. Ik ben gek op Vietnam,' vervolgde hij.

'Dat zul je mij niet horen zeggen,' zei Sully.

'Mijn vader zei precies hetzelfde.' Owen lachte.

'Goh, wat aardig van je om me te laten voelen dat ik oud genoeg ben om je vader te zijn,' zei Sully.

'En ook om die van mij te zijn,' zei Cal. 'O, wacht, dat ben je ook een beetje. Schoonvader dan.'

'Waar is Helen eigenlijk?' vroeg Owen.

'Die is naar een of andere schrijversbijeenkomst in New York.'

'Ga je nooit mee?'

'Niet naar van die boekendingen,' zei Sully. 'Ze is veel beter af zon-

der mij. Ze neemt het er maar lekker van met die schrijfvriendjes van d'r. Ik ben niet zo reislustig als jij en Helen. En iemand zal toch op de winkel moeten passen. Ik zie mezelf de boel niet verhuuren, zoals jij met je huis doet.'

'Dat loopt ook niet altijd even lekker,' zei Owen. 'Af en toe is het een beetje ongemakkelijk. Er gaat weleens een reis niet door en dan ben ik dus gewoon thuis. Maar dat is nog maar twee keer gebeurd. De verhuurmakelaar die mijn boekingen regelt, neemt dan altijd contact met de gasten op om ze een andere locatie aan te bieden. Ze kunnen ook hun geld terugkrijgen. Als ze toch in het huis willen, slaap ik in de schuur en negeren ze mij meestal.' Hij nam een slok van zijn bier. 'Waarschijnlijk kan ik beter het huis verkopen en permanent in de schuur gaan wonen. Meer heb ik echt niet nodig.'

'Waarom heb je dan zo'n groot huis gebouwd?' vroeg Sully.

'Ik hou van dat huis,' zei Owen. 'Maar ik hou ook van de schuur.'

In de schuur was ook zijn fotostudio. Daarachter was een slaapkamer met een keukentje. Het licht was er goed. Al zijn apparatuur had hij in de studio opgesteld, en er waren planken voor zijn lievelingsboeken. In het grote huis was nog een uitgebreidere bibliotheek – Owen was dol op boeken. Met mensen had hij weinig contact; meestal had hij genoeg aan zijn eigen gezelschap. Hij hield van de natuur, van reizen, lezen, rust en van zijn werk. Hij vergrootte zijn foto's en drukte ze af op canvas, lijstte ze zelf in en sjouwde ze van de ene galerie of cadeauwinkel naar de andere. De laatste paar jaar wisten ook hotels, restaurants en privépersonen hem te vinden als ze op zoek waren naar unieke foto's.

'Je weet dat ik ook in een schuur woon,' zei Cal tegen Owen.

'Mijn schuur is lang niet zo mooi als de jouwe. Die van mij is een werkplaats. Met een bed erin. Maar mijn huis steekt jouw huis naar de kroon.' Hij grijnsde.

‘Wat doe je met al die slaapkamers?’ vroeg Sully.

‘Niks, behalve wanneer ik het huis verhuur. Over een paar jaar verkoop ik het misschien wel. Ik weet het nog niet. De plek bevalt me. En soms komt mijn zus met haar kinderen. En ik heb vrienden...’

‘Echt?’ vroeg Sully.

‘Nou ja. Een paar. Niet veel. Ik wil er niet te veel. Hoeveel heb jij er?’

‘Een stuk of zes,’ zei Sully met een glimlach. ‘Plus een hele stad. En dan heb je natuurlijk nog de Jones-clan, die zich heeft ingetrouwd in mijn vriendenkring. Nu heb ik ineens een grote familie. Wie had dat ooit kunnen denken?’

‘De Jones-clan in ieder geval niet,’ zei Cal.

‘Is je hele familie nu hier?’ vroeg Owen aan Cal.

‘Ja, behalve mijn ouders en mijn zus Sedona – die woont nog aan de oostkust, maar komt wel regelmatig op bezoek. Sierra en Connie zijn burens geworden. Dakota is net begonnen als lerares in een plaatsje tussen Boulder en Timberlake, dus haar en Sid zien we vaak. Sids broer en zijn vrouw wonen ook hier in de stad. Het is een heel netwerk. Ik kan het wel voor je uittekenen, als je wilt.’

‘Ga je me dan daarna overhoren?’ vroeg Owen. Zelf had hij veel minder contacten, en hij vroeg zich af of ze dat vreemd vonden. Natuurlijk vonden ze hem vreemd – hij was een meter vijfennegentig lang en heel slank, zwierf altijd rond met zijn rugzak vol camera’s en met Romeo, zijn uit de kluiten gewassen hond. Hij had een groot huis, vol ongebruikte slaapkamers, dat hij aan vreemden ter beschikking stelde. Zijn leven in afzondering deed hij zelf af als een vorm van kunst, terwijl hij in werkelijkheid bang was voor intieme relaties en zichzelf afleidde van zijn angst door op reis te gaan. Er zwermde altijd vrouwen om hem heen. Waarschijnlijk omdat ze dachten dat hij rijk was. Van tijd tot tijd hapte hij toe, maar nooit voor een lange periode. Hij trouwens niet ontzettend rijk, al kon hij meer dan prima leven van zijn werk.